

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2843/2559

พนักงานอัยการจังหวัดน่านโจทก์ นายปรัชญา ปัญญาธร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 5, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุม พ. ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 ได้ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะตามคำให้การของ น. ทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของ น. ที่ให้การเป็นชั้นเป็นตอนเกี่ยวกับการนำเมทแอมเฟตามีนไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 มีน้ำหนักควรแก่การรับฟังยิ่งกว่าคำเบิกความของ น. ที่บ้ายเบี่ยงในทำนองช่วยเหลือจำเลยทั้งสองให้ไม่ต้องรับโทษ แม้คำให้การในชั้นสอบสวนของ น. มีลักษณะเป็นพยานบอกเล่าและเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันแต่ก็ไม่ได้ให้การเพื่อปิดความรับผิดชอบของตนเพียงแต่ให้การในรายละเอียดที่ตนเองประสบพบเห็นมา ส่วนที่ น. อ้างว่าเหตุที่ให้การขัดทอดถึงผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่นเพราะเจ้าพนักงานตำรวจพุดจูงใจเพื่อจะได้รับการบรรเทาโทษนั้น พนักงานสอบสวนได้แจ้งให้ น. ทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 ซึ่งเป็นสิ่งที่เจ้าพนักงานตำรวจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ข้ออ้างของ น. จึงไม่อาจรับฟังได้ ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 หาได้ห้ามมิให้รับฟังพยานขัดทอดเลยเสียทีเดียวไม่ หากแต่ศาลพึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานดังกล่าวโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลยทั้งสอง เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีหรือมีพยานหลักฐานอื่นประกอบมาสนับสนุน คำให้การในชั้นสอบสวนดังกล่าวจำเลยที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวนต่อหน้าพนักงานตำรวจโท จ. และทนายความ ซึ่งร่วมฟังการสอบสวนด้วยอันเป็นการตรวจสอบการทำงานของพนักงานสอบสวน เชื่อว่าพนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกคำให้การดังกล่าวถูกต้องตรงตามคำให้การของจำเลยที่ 2 ส่วนที่จำเลยที่ 2 อ้างว่ามีการจูงใจให้จำเลยที่ 2 ให้การขัดทอดบุคคลอื่นก็เป็นเพียงการกล่าวอ้างลอยๆ แต่พนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยที่ 2 ทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 ดังเช่นกรณีของ น. ซึ่ง

เป็นสิ่งที่เจ้าพนักงานตำรวจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย พยานหลักฐานเท่าที่โจทก์นำสืบมาใน ส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้แจ้งให้ พ. สามีของ จำเลยที่ 2 ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจาก น. จึงมีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อ พ. หยิบเมทแอมเฟตามีนที่เจ้าพนักงานตำรวจวางล่อไว้ในตู้โทรศัพท์สาธารณะ ถู้อได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้ ครอบครองเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวด้วย จำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวการร่วมกระทำความผิด เมื่อปรากฏ ว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางที่อยู่ในความครอบครองของ น. และ พ. กับจำเลยที่ 2 มีจำนวน 100 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 9.80 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1.714 กรัม ซึ่งปริมาณของยาเสพติด ดังกล่าวกฎหมายสันนิษฐานไว้เด็ดขาดว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 4, 5, 7, 8, 14 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ให้นับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1048/2552 และ 1240/2552 ของ ศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกคนละ 6 ปี และปรับคนละ 450,000 บาท คำให้การชั้น สอบสวนของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี และปรับ 300,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้ กักขังได้เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนก คดียาเสพติดพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกัน มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า เหตุที่มี การจับกุมจำเลยทั้งสองเนื่องมาจากเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมนายนาวินและนายพงษ์วิทย์ได้แล้ว สอบปากคำนายนาวินจึงทราบว่านายนาวินรับเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากจำเลยที่ 1 แล้วจะ นำไปส่งให้แก่จำเลยที่ 2 แต่นายนาวินไม่รู้จักตัวจำเลยที่ 2 คงทราบแต่หมายเลขโทรศัพท์ของ จำเลยที่ 2 ที่นายนาวินได้รับมาจากจำเลยที่ 1 ซึ่งพยานโจทก์ทั้งดาบตำรวจจริยะ พันตำรวจโทนิ วัฒน์กับดาบตำรวจนิตี ต่างเบิกความยืนยันว่าในขณะที่นายนาวินพูดโทรศัพท์กับจำเลยที่ 2 นาย นาวินได้เปิดลำโพงโทรศัพท์เคลื่อนที่ จึงได้ยินเสียงพูดคุยของจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 2 ได้แจ้งให้ นายนาวินนำเมทแอมเฟตามีนไปไว้ที่ตู้โทรศัพท์ ครั้นเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจนำเมทแอมเฟตามีน ของกลางไปวางไว้ตามที่นัดหมาย ปรากฏว่ามีนายพงษ์วิทย์ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 มาหยิบเมท แอมเฟตามีนดังกล่าว จึงถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวไว้ ครั้นเมื่อตรวจค้นตัวนายพงษ์วิทย์พบ ใบฝากเงินจำนวน 17,000 บาท เข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 ที่ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บัญชีเลขที่ 356 - 2 - 72442 - 5 ตามใบฝากเงิน ต่อมาเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจตรวจสอบบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว ปรากฏว่าในวันที่ 29

ธันวาคม 2551 มีการฝากเงินเข้าบัญชีจำนวน 6,300 บาท และในวันเดียวกันนั้นมีการเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวไปด้วยบัตรเอทีเอ็ม วันที่ 30 ธันวาคม 2551 มีการฝากเงินเข้าบัญชี 4 ครั้ง จำนวน 6,200 บาท, 2,000 บาท, 500 บาท และ 5,300 บาท รวม 14,000 บาท และมีการเบิกถอนเงินจำนวน 13,900 บาท ไปในวันเดียวกัน โดยการใช้บัตรเอทีเอ็ม ต่อมาวันที่ 6 มกราคม 2552 มีการฝากเงินเข้าบัญชี 2 ครั้ง จำนวน 3,000 บาท และ 4,900 บาท รวม 7,900 บาท ในวันเดียวกันนั้นมีการเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวไปด้วยบัตรเอทีเอ็ม และในวันที่ 9 มกราคม 2552 มีการฝากเงินเข้าบัญชีจำนวน 8,775 บาท ในวันเดียวกันนั้นมีการเบิกถอนเงินจำนวน 8,800 บาท ไปด้วยบัตรเอทีเอ็ม ต่อมาในวันเกิดเหตุวันที่ 12 มกราคม 2552 มีการฝากเงินเข้าบัญชีจำนวน 17,000 บาท และในวันเดียวกันนั้นมีการเบิกถอนออกไปจากบัญชีด้วยบัตรเอทีเอ็มรวม 3 ครั้ง เป็นเงิน 3,000 บาท 13,000 บาท และ 900 บาท รวม 16,900 บาท ตามสำเนาใบแจ้งยอดบัญชีเงินฝาก ลักษณะการเคลื่อนไหวของบัญชีดังกล่าวมาข้างต้นบ่งชี้ให้เห็นถึงความผิดปกติของการฝากและเบิกถอนเงินเพราะหากจำเลยที่ 2 ประสงค์จะใช้เงินในวันเดียวกันที่นำเงินฝากเข้าบัญชีแล้วย่อมไม่มีเหตุผลอันใด ที่จำเลยที่ 2 ต้องนำเงินฝากเข้าบัญชีก่อนให้เป็นการยุ่งยาก ซึ่งลักษณะการเคลื่อนไหวทางบัญชีเช่นนี้กลับสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโทนิติเวชพยานโจทก์ที่ว่า เมื่อสอบปากคำนายพงษ์วิทย์แล้วได้ความว่าได้รวบรวมเงินจากผู้ที่ต้องการเมทแอมเฟตามีนแล้วนำไปฝากไว้ในบัญชีของจำเลยที่ 2 ซึ่งจำเลยที่ 1 มีบัตรเอทีเอ็มของบัญชีดังกล่าวเพื่อนำไปเบิกเงินจากบัญชีเป็นค่าเมทแอมเฟตามีน ทั้งลักษณะการเคลื่อนไหวทางบัญชีของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวมาข้างต้น มีมาตั้งแต่วันที่ 19 กันยายน 2551 ตลอดมาจนถึงวันที่ 12 มกราคม 2552 ที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวนายพงษ์วิทย์ตามสำเนาสมุดบัญชีเงินฝาก บัญชีเลขที่ 356 - 2 - 72442 - 5 ของจำเลยที่ 2 เอกสารสำเนาบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวและการที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมนายพงษ์วิทย์ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 ได้ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะดังที่ระบุข้างต้นล้วนทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของนายนาวินที่ให้การเป็นชั้นเป็นตอนเกี่ยวกับการนำเมทแอมเฟตามีนไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 มีน้ำหนักควรแก่การรับฟังยิ่งกว่าคำเบิกความของนายนาวินที่บ้ายเบี่ยงในทำนองช่วยเหลือ จำเลยทั้งสองให้ไม่ต้องรับโทษ และเห็นว่าแม้คำให้การในชั้นสอบสวนของนายนาวินมีลักษณะเป็นพยานบอกเล่าและเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันแต่ก็ไม่ได้ให้การเพื่อปิดความรับผิดชอบของตนเพียงแต่ให้การในรายละเอียดที่ตนเองประสบพบเห็นมา ส่วนที่นายนาวินอ้างว่าเหตุที่ให้การขัดทอดถึงผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่นเพราะเจ้าพนักงานตำรวจพุดจูงใจเพื่อจะได้รับการบรรเทาโทษนั้น มีข้อความระบุว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งให้นายนาวินทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 ซึ่งเป็นสิ่งที่เจ้าพนักงานตำรวจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมายข้ออ้างของนายนาวินจึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับคำให้การในชั้นสอบสวนของนายนาวิน แม้เป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 หาได้ห้ามมิให้รับฟังพยานขัดทอดเลยเสียทีเดียวไม่ หากแต่ศาลพึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานดังกล่าวโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลยทั้งสอง เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีหรือมีพยานหลักฐานอื่นประกอบมาสนับสนุน ซึ่งเมื่อพิเคราะห์ถึง

พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยทั้งสองนั้น สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมนายพงษ์วิทย์ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 ได้หลังจากที่นายนาวินติดต่อพูดคุยทางโทรศัพท์กับนางแวต้อหน้า ดาบตำรวจฉริยะ ดาบตำรวจนิต และพันตำรวจโทนิวัฒน์ พยานโจทก์ทั้งสาม ครั้นเมื่อตรวจค้นตัวนายพงษ์วิทย์ก็พบใบฝากเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยที่ 2 ยิ่งทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นบุคคล ที่พูดคุยติดต่อทางโทรศัพท์กับนายนาวินและแจ้งให้นายนาวินนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปไว้ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะดังคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามและคำให้การในชั้นสอบสวนของนายนาวิน นอกจากนี้ในชั้นสอบสวนเจ้าพนักงานตำรวจยังได้ตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ 1 ที่ 2 ปรากฏว่ามีการติดต่อกันในวันที่ 1, 7, 9, 10 และ 12 มกราคม 2552 โดยเฉพาะในวันที่ 12 มกราคม 2552 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุเป็นการติดต่อกันเมื่อเวลา 13.08 นาฬิกา และมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ระหว่างหมายเลข 08 1020 9522 ของนายพงษ์วิทย์กับนายนาวินที่หมายเลข 08 9953 178 เมื่อวันที่ 9 และ 10 มกราคม 2552 วันเวลาที่มีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ระหว่าง นายนาวิน กับจำเลยที่ 2 และนายพงษ์วิทย์สอดคล้องกับรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ประกอบกับปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์ว่าในชั้นสอบสวนเมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาให้จำเลยที่ 2 ทราบ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพและให้การเป็นชั้นเป็นตอนว่าในวันที่ 12 มกราคม 2552 จำเลยที่ 2 ได้นำเงินจำนวน 17,000 บาท ที่นายพงษ์วิทย์ให้ไว้ไปฝากเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 ที่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สาขานาน้อย โดยก่อนหน้านี้จำเลยที่ 2 ได้นำบัตรเอทีเอ็มไปฝากไว้ที่ร้านค้าของนางกมลวรรณ ภริยาของจำเลยที่ 1 และได้แจ้งรหัสบัตรเอทีเอ็มให้จำเลยที่ 1 ทราบ ในวันที่ 12 มกราคม 2552 นายพงษ์วิทย์ได้นำซื้อเมทแอมเฟตามีน 100 เม็ดจากจำเลยที่ 1 ต่อมานายนาวินได้โทรศัพท์แจ้งว่าจะนำเมทแอมเฟตามีนไปส่งให้ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะหน้าสำนักงานที่ดินจังหวัดน่าน จำเลยที่ 2 จึงโทรศัพท์แจ้งนายพงษ์วิทย์ให้ไปรับเมทแอมเฟตามีนที่ตู้โทรศัพท์ดังกล่าว แล้วถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัว ในการติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 2 และนายพงษ์วิทย์จะนำเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 และให้จำเลยที่ 1 ใช้บัตรเอทีเอ็มไปเบิกถอนเงินออกจากบัญชีของจำเลยที่ 2 ในระยะหลังจำเลยที่ 2 ติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนผ่านนายนาวิน จำเลยที่ 2 ทราบว่าจำเลยที่ 1 ให้นายธนโชคหรือโก้ไปเบิกถอนเงินมาให้ จำเลยที่ 2 รู้จักนายนาวินทางโทรศัพท์เท่านั้น โดยได้รับหมายเลขโทรศัพท์ของนายนาวินจากจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 2 ไม่เคยเห็นหน้านายนาวิน ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา คำให้การในชั้นสอบสวนดังกล่าวจำเลยที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวนต่อหน้าพันตำรวจโทเฉลียว ทนายความ ซึ่งร่วมฟังการสอบสวนด้วยอันเป็นการตรวจสอบการทำงานของพนักงานสอบสวน เชื่อว่าพนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกคำให้การดังกล่าวถูกต้องตรงตามคำให้การของจำเลยที่ 2 ส่วนที่จำเลยที่ 2 อ้างว่ามีการจูงใจให้จำเลยที่ 2 ให้การขัดทอดบุคคลอื่นก็เป็นเพียงการกล่าวอ้างลอยๆ แต่กลับปรากฏ ว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยที่ 2 ทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 ดังเช่นกรณีของนายนาวินซึ่งเป็นสิ่งที่เจ้าพนักงานตำรวจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย พยานหลักฐานเท่าที่โจทก์นำสืบมาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้แจ้งให้นายพงษ์วิทย์สามีของจำเลยที่ 2 ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจากนายนาวินจึงมีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อนายพงษ์วิทย์หยิบ

เมทแอมเฟตามีนที่เจ้าพนักงานตำรวจวางล่อไว้ในตู้โทรศัพท์สาธารณะ ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้ครอบครองเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวด้วย จำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวการร่วมกระทำความผิด เมื่อปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางที่อยู่ในความครอบครองของนายนาวินและนายพงษ์วิทย์ กับจำเลยที่ 2 มีจำนวน 100 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 9.80 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1.714 กรัม ซึ่งปริมาณของยาเสพติดดังกล่าวกฎหมายสันนิษฐานไว้เด็ดขาดว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหานี้มานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ในส่วนจำเลยที่ 1 พยานหลักฐานของโจทก์คงมีแต่เพียงคำให้การในชั้นสอบสวนของนายนาวินและจำเลยที่ 2 ที่ขัดทอดว่านายนาวินรับเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากจำเลยที่ 1 และนายพงษ์วิทย์ติดต่อซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยที่ 1 และมีการชำระราคาเมทแอมเฟตามีนโดยการนำบัตรเอทีเอ็มของจำเลยที่ 2 ไปเบิกถอนเงินจากบัญชีของจำเลยที่ 2 แต่ในการตรวจค้นบ้านของจำเลยที่ 1 กลับไม่พบบัตรเอทีเอ็มดังกล่าวแต่อย่างใด สำหรับการตรวจสอบการใช้โทรศัพท์ติดต่อระหว่างเครือข่ายยาเสพติดก็ปรากฏหลักฐานเพียงการโทรศัพท์ติดต่อระหว่างจำเลยที่ 1 กับนายนาวินเท่านั้น แต่บุคคลทั้งสองเป็นเพื่อนกัน โดยไม่ปรากฏหลักฐานการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 หรือจำเลยที่ 1 กับนายพงษ์วิทย์ แต่ประการใด ประกอบกับจำเลยที่ 1 ก็ให้การปฏิเสธมาโดยตลอดตั้งแต่ตอนที่ถูกจับกุมตัวจนถึงชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณา พยานหลักฐานเท่าที่โจทก์นำสืบมาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดหรือไม่ ไหยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 1 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีจำเลยที่ 2 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุรางคนา กมลละคร · ปิยกุล บุญเพิ่ม · ไพโรจน์ นวนุช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2843/2559>